

ANGELUS

Svaté Rodiny

31. prosinec 2017

číslo 53.

ročník XII.

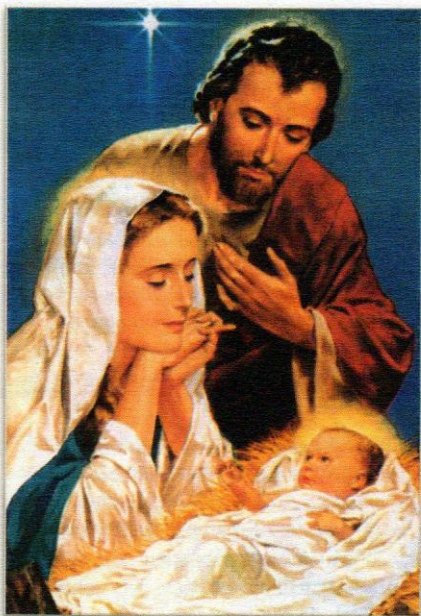
Zpravodaj farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Běloutín

Pastýři spěchali a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích.

1. čtení: Gn 15,1-6; 21,1-3 2. čtení: Žid 11,8.11-12.17-19
Ev.: Lk 2,22-40

**Žl 105 Hospodin sám je náš Bůh, pamatuje věčně
na svoji smlouvu.**

Měj odvahu žít doopravdy s Bohem!

Vánoční čas je také časem Mariiným. Nechejme pozvat do její školy...

Člověk, jenž se obrací k Bohu, se určitě nestává menším, nýbrž větším, protože díky Bohu a společně s ním se stává opravdu dospělým, božským, stává se doopravdy sám sebou. Člověk, který se vkládá do rukou Božích, se určitě nevzdaluje druhým lidem tak, že by se stahoval do oblasti své privátní spásy. Přesně naopak, protože jedině tímto způsobem se opravdově probouzí jeho srdce, a tak se z něho stává osoba vnímavá vůči potřebám druhých, která je také dobrotivá a skutečně otevřená.

Čím blíže je člověk Bohu, tím blíže je také lidem. Právě to vidíme také na Marii. Skutečnost, že Ona je totálně u Boha, je také důvodem toho, proč je tak blízko lidem. Proto

také může být Matkou každé útěchy a veškeré pomoci, Matkou, k níž se může v jakékoli potřebě utíkat každý ve své vlastní slabosti i ve svém hříchu, protože ona má porozumění pro to všechno a je také otevřenou silou tvořivosti dobra. Právě do ní Bůh vtiskuje svůj obraz, obraz Toho, který hledá zatoulanou ovci v horských končinách a v trní a hloží hříchu tohoto světa a sám se nechává zraňovat trnovou korunou těchto hříchů, aby tak mohl vložit ztracenou ovci na svá ramena a odnést ji zpátky do svého domu. Jakožto soucitná Matka, je Maria postavou, která předjímá Syna, ona je jeho trvalým portrétem. A tak vidíme, že také obraz sedmibolestné Matky, která má účast na utrpení a lásce, je také pravým výrazem tajemství Neposkvrněné. Její srdce se nesmírně rozšířilo prostřednictvím toho, že je s Bohem a spolu s ním také všechno vnímá. V ní se k nám stále přibližuje dobrotivost Boží. A tak před námi Maria stojí jako znamení útěchy, povzbuzení a naděje. Maria se na nás obrací a říká: „Měj odvahu žít doopravdy s Bohem! Pokoušej se o to! Neměj z něho strach! Měj odvahu riskovat ve víře! Měj odvahu riskovat v добру! Měj odvahu jít do rizika jménem čistého srdce! Nech se kompromitovat Bohem a pak uvidíš, jak se právě díky tomu tvůj život rozšiřuje a prosvětluje, uvidíš, že to rozhodně není nuda, ale cesta plná překvapení, protože nekonečná dobrota Boží je vždycky nevyčerpatelná!“

Vybráno z knihy Benedikta XVI. Radost z víry.

KOUTEK PRO DĚTI

17. Jméno

Když se naplnily dny jejich očišťování podle zákona Mojžíšova, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby s ním předstoupili před Hospodina.

„Budeme jí říkat Lucinka. Je to moc hezká holčička, říkal tatka, a má úplně černé vlásky. Maminka vás pozdravuje a přeje vám pěkné Vánoce,“ vyhrllil ze sebe Jonáš, když si přiběhl k Havránkům pro zapomenuté věci. Půjdeš na půlnoční?“ zeptal se Johanky, která mu podávala čepici. „Ještě nevím,“ zavrtěla Johanka rozpačitě hlavou. „Ale mohla bych se teď jít na Lucinku podívat?“ „Ona není doma, zůstaly obě s maminkou v nemocnici.“ „To jsou nemocné?“ lekla se Johanka. „Ne, tatka říkal, že maminka je moc unavená a musí odpočívat a miminko bez ní nikam nemůže. Ale v pátek už budou obě doma,“ vysvětloval Jonáš. „Taky venku pořádně mrzne, to by se obě nachladily,“ dodala babička. „Pozdravuj doma“, usmála se na Jonáše, „a vyřiď, že máme z Lucinky velikou radost a už se na ni těšíme.“ „Babičko, proč je Jonášova mamka unavená? To děťátko se přece narodí samo,“ vyptávala se Johanka, sotva Jonáš odešel. „Porodit děťátko, to není obyčejná věc. Maminku to stojí hodně síly a děťátko musí pomáhat, nejen když ho čeká, ale nejvíc právě, když se má narodit. Vždycky jim při tom pomáhá ještě někdo další, většinou pan doktor. Děťátko je tak slaboučké, samo by si neporadilo,“ vysvětlovala babička.

Večer před půlnoční bylo kolem Jonáše a tatky plno lidí. Taky pan farář přišel pográtulovat a zeptat se, jak budou holčičce říkat. „Lucinka, to je krásné vánoční jméno“, pokýval hlavou. „Tak ať přinese do vaší rodiny hodně světla a radosti. Kdy budou křtiny?“, obrátil se na tatku. „Až přejdou velké mrazy“, zažertoval tatka a pak dodal: „Stavte se příští neděli odpoledne na chvíli u nás a domluvíme se.“ „Smím se pak taky přijít na Lucinku podívat?“ zaprosila Johanka. „Ty můžeš vždycky“, řekl Jonáš. „Můžeš přiběhnout už v pátek odpoledne, ale jen na chvíli“, upřesnil pozvání tatka. „Tak je to už Lucinka, nebo ne?“ nevěděla Johanka, když v pátek pozorovala spící tvářičku v růžové zavinovačce. „Tys říkal, že má jméno zapsané v nějaké průkazce. Tak proč jí je bude teprve pan farář dávat?“ šeptala Jonášovi. „Miminko musí mít jméno dvakrát,

jednou v nemocnici a jednou v nebi“, zamyslel se Jonáš. „Stejně už teď vypadá jako Lucinka“, zkoumala podrobně malý obličejček Johanka. „Mami, proč dostává Lucinka jméno dvakrát. Já mám jen jedno, že?“ nedalo to Johance pokoj, sotva došla domů. „To druhé jméno dostane při křtu, ale běž se na to raději zeptat babičky“, poslala ji mamka za odborníkem. „Při křtu, Johanko, říkají rodiče Pánu Bohu, že jejich dítětko mu patří a že mu za ně moc děkují. A dávají mu ho na starost, aby ho chránil. Celé nebe, všichni andělé a svatí v něm slyší, jak mají dítětko říkat. Při křtu dává Bůh do srdce malého človíčka veliké dary, jaké nemá nikdo jiný. A také ho svěřuje ochraně svatého, který má stejné jméno,“ objasnila problém babička. „A nejen rodina, ale všichni věřící mají radost, že přibyl nový křesťan a oslavují to.“ „Aha, a ta slavnost jsou křtiny, že?“ domyslela si Johanka.

Otázky: Víš, co znamená jméno Lucie? A co tvoje jméno? Kdy ses narodil? A kdy oslavuješ své křtiny? Ježíška v chrámě také pokřtili? Které křesťany znáš?

Modlitba: Otče náš v nebi, ty jsi náš tatínek a znáš moje jméno. Ale já neznám ještě všechny dobré věci, které jsi mi při křtu daroval. Těším se, až je poznám, a chci je používat.

Jméno dávají dítětku jeho rodiče, při křtu se stáváme Božími dětmi.

Zpověď u Dona Bosca

Povídá se, že když se jeden člověk z Turína zpovídal Donu Boskovi, dostal otázku: „Jak dlouho jste nebyl u zpovědi?“ „Naposledy před deseti lety.“ „Nuže,“ povídá klidně Don Bosko, „dáte mi deset stříbrných!“ „Jakže,“ podivil se kající, „myslel jsem, že rozhřešení je zdarma!“ „Tak vy jste to věděl,“ pokáral ho Don Bosko, „a přesto jste čekal deset let!!!“ Chtěl, aby si ten člověk uvědomil nesmyslnost svého počínání.

Copak to není divné, být dobrovolně nemocný deset let, přestože lék je na dosah ruky?

Poustevník a jeho práce

Vypráví se, že si jeden starý poustevník často stěžoval na množství práce. Lidé se ho vyptávali, jak je možné, že uprostřed samoty v lese má tolik práce.

Odpověděl jim: „Musím ochočit dva sokoly, vycvičit dva orly, udržet v klidu dva zajíce, ohlídat jednoho hada, naložit náklad na osla a zkotit lva.“

Znovu mu řekli: „Nevidíme v blízkosti jeskyně, v níž žiješ, žádné zvíře. Kde jsou všichni ti, o nichž hovoříš?“

Poustevník jim tedy nabídl vysvětlení, kterému všichni porozuměli: „Všechna tato zvířata patří všem lidem, tedy i vám.“

Dva sokoli se pustí do všeho, co se jim nabídne, ať je to dobré, či zlé. Musím je ochočit, aby se vydali pouze za dobrou kořistí. Tito sokoli jsou moje oči.

Dva orli zraňují a ničí svými drápy. Musím je vycvičit, aby sloužili a pomáhali bez zraňování. Jsou to moje ruce.

A zajáci by se nejraději rozběhli, kam se jim zachce, utíkají od ostatních a vyhýbají se těžkostem. Musím je naučit být v klidu, i kdyby se objevilo utrpení, problém nebo jakákoli záležitost, která se jim nelíbí. Jsou to moje nohy.

Nejtěžší je uhlídat hada, i když je zavřený v kleci za dvaatřiceti mřížemi. Stále je připravený kousnout a otrávit jedem ty, kdo ho obklopují, sotvaže se klec otevře. Jestliže jej pořádně nehlídám, působí velkou škodu. Je to můj jazyk.

Osel je příliš tvrdohlavý, nechce plnit své povinnosti. Předstírá, že je unavený a odmítá nosit každodenní náklad. Je to mé tělo.

Nakonec musím zkotit lva, který chce být králem, chce být vždy ten první, je marnivý a pyšný. Je to mé srdce.“

POŘAD BOHOSLUŽEB

od 31. 12. do 7. 1. 2018

Liturgický kalendář	Místo	Čas	Úmysl mše svaté
Svaté Rodiny 31. 12.	Hustopeče	8:00	Za Marii a Aloise Vránovy, rodiče Dohnalovy, dvo, s prosbou o dar zdraví pro celou rodinu
	Špičky	9:30	Na úmysl dárce
	Bělotín	11:00	Na úmysl dárce
Matky Boží Panny Marie 1. 1.	Hustopeče	8:00	Za živou a † rodinu Tomčíkovu, Šmídkovu a Michalovíčovu a dvo
	Černotín	9:30	
	Špičky	11:00	
Středa 3. 1. <i>Nejsvětějšího jména Ježíš</i>	Černotín	16:30	
Čtvrtek 4. 1. <i>sv. Anděla z Foligna</i>	Bělotín	16:30	
Pátek 5. 1. <i>sv. Telesfor</i>	Hustopeče	16:30	Za Ladislava Davida, živou a † rodinu Pavlíkovu, Davidovu a dvo
Sobota 6. 1. <i>Zjevení Páně, slavnost</i>	Hustopeče	8:00	Za Antonína Bubíka, živou a † rodinu Bubíkovu a Biskupovu a dvo
	Špičky	16:00	
Křtu Páně 7. 1. Měsíční sbírka	Hustopeče	8:00	Za živé a † farníky
	Černotín	9:30	
	Bělotín	11:00	

Ohlášky:

- * V týdnu bude první pátek v měsíci, budou adorace, příležitosti ke sv. zpovědi a budu navštěvovat nemocné.
- * Spolčo mládeže se sejde v pátek v 19 hod. na faře v Hustopečích. Jsou zváni všichni mladí nejen k modlitbě, ale i k společnému setkání.
- * Tříkrálová sbírka v Hustopečích proběhne v sobotu 6. 1. v odpoledních hodinách.
- * Intence na I. pololetí roku 2018 si můžete nechat zapsat v sakristii.

Tel. na faru: mobil: 733 741 614

 Webové stránky farnosti: www.ihustopece.cz/farnost/

ANGELUS vychází pro vnitřní potřebu farností Hustopeče nad Bečvou, Špičky, Černotín a Bělotín v nákladu 330 kusů. Vydává P. František Antonín Dostál.